

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருஞானசம்பந்தரு துணை

உயர்வு அருணாசலம்
அவர்களின் நினைவாக அன்பளிப்பு.

அளிப்பவர்:

திருமதி சியாமளா அருணாசலம்
(1932) இஃது சீர்காழி.

சேலம் ஜில்லா தோரமங்கலம்

ஆசிரியர் .

உயர்திரு அ. வரதநஞ்சைய பிள்ளையவர்களால்

இயற்றப்பெற்று,

தூத்துக்குடி

சைவசித்தாந்த சபையாரால்,

வெளியிடப்பெற்றது.

சைவப்பிரகாச அச்சியந்திரசாலை,

தூத்துக்குடி.

1933.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.
திருஞானசம்பந்தகுரு துணை.

சைவச் சிறப்பு

கரிணப்பிடம் இப்பிரபஞ்சம் தானேதோன்றி நடைபெறுகின்றதோ? இதனைப் படைத்து நடாத்தும் கருத்தாஒருவர் உளரோ? உடல் செயலற்றொழிய உயிர் பிரிந்ததெனப் பட்டுச் சாக்காடெய்தலின் உடற்கு வேறாக உயிர் ஒன்று உளதோ? இலதோ? உயிர் வேறுள தாயின், அதன் பிற்கதி யாது? இன்ப அன்பங்கள் இடைக்கிடை விரவிக்கிடக்கும் இவ்வுலக வாழ்க்கையினும் சிறந்து தனித்த இன்பமே நிரம்பியதோர் வாழ்வு யாண்டேனும் உளதோ? உளதெனில் அதனை அடைதற்காம் நெறிமுறைகள் எவை? என்றின் னோரன்ன காட்சிக்குப் புலனாகாத ஐயப்பாடுகளை ஆராய்ந்துகண்ட முடிவுகளைக்கூற எழுந்த நூற்களே சமய நூற்களாம். ஒவ்வொரு சமய நூலாகிரியரும் தத்தம் மதித் திப்பதுட்பங்கட்கேற்பக் காட்டி, அநுமானம், ஆகமம், உவமானம் முதலிய பிரமாணங்களைக் கொண்டு கண்ட கொள்கைகளை தலைசிறந்தவை என முடிபுகட்டுவாராயினர். காட்சிப்பிரமாணத்தை மாத்திரம் ஏற்று ஏனைப்பிரமாணங்களை உடன்படாதவர்களும், காட்சியும் அநுமானமும் உடன்பட்டு மற்றையவற்றைத் தள்ளுவோரும், அவற்றோடு ஆக மாதிகளையும் ஒக்கத்தமுவுவோருமாக சமய ஆசிரியர்கள் பலதிறப்படுதலின் அவர்கள் கொண்ட கொள்கைகள் ஒன்றோடொன் றொவ்வாத பலதிறத்தனவாகி அவ்வவற்றை நம்பியொழுகும் மக்களைப் பலசமயத்தினராகப் பிரிப்பனவாயின.

பின் வருவனவற்றை முன்னுறவுணர்ந்து எச்சரிக்கையுடனிருப்பதில் எவர்க்கும் விருப்பமுண்டாவ தியற்கையேயாதலின் எல்லா மனிதரும் ஏதேனும் ஓர் சமயத்தை மேற்கொண்டொழுகின்றவர்களாவே இருக்கின்றனர். மற்றும் அவரவர் தாம் மேற்கொண்ட மதங்களே சாலச்சிறந்தனவென மதித்துப் பிறசம

யத்தினரை மதியில்லாதவரெனக் கருதி இகழ்வோருமாயிருக்கின்றனர். இதுவும் மக்கட்குரிய இயல்பேயாம்.

யானை கண்ட குருடர் போன்று இச்சமயவாதிகள் சாதிக்கும் பொருட்கள் முற்றும் உண்மைதானோ என்பது ஆராய்தற்குரியன. எந்தச் சமயவாதியும், காரண காரியமுறையில் தான் கண்டவற்றை விவரிக்கின்றனாதலின் ஒவ்வொரு சமயத்தினும் சிற்சில உண்மைகளிருக்கின்றன வென்பது நிச்சயமே. ஒருவருடைய மதிக்குத் தோன்றாதன சில மற்றொருவர் அறிவிற்குத் தோன்றலாம். ஆகவே பரந்து விரிந்த எல்லாவகைச் சமயங்களையும் ஒப்ப நோக்கி ஒருபாற்கோடாத நடுநிலையுள்ளத்துடன் ஆராய்ந்து அவற்றுள் மிகச்சிறந்த சமயம் யாது? என மெய்மை கண்டாலொழியச் சமயப் பிணக்கம் நீங்கமாட்டாது. இங்ஙனம், சமயங்களின் பெருமை சிறுமைகளை அளந்தறிதற்கு ஏற்ற கருவி ஒன்று இன்றியமையாததே. அக்கருவிதான் யாது? ஒன்றைப் பெரிது, சிறிது எனக்கூறுதற்குக் காரணம் என்ன? சிறியவை பெரியவற்றுள் அடங்கும்; பெரியவை சிறியவற்றுள் அடங்காது மிகும். பத்து, நூறு என்னும் இரண்டெண்களுள் பத்து என்னும் எண் நூறு என்னும் எண்ணில் பன்முறை அடங்கும். நூறே பத்தில் அடங்காது. இவ்வாற்றால் பத்து சிறிது, நூறே அதனினு மிகுபெரியது என்கின்றோம். இங்ஙனமே எல்லாச் சமயங்களினும் கூறப்படும் பிண்டப் பொருட்கள் முற்றும் எந்த ஒருசமயத்துள் அடங்குமோ, அவ்வொரு சமயங்கூறும் பொருள் ஏனைச் சமயங்களில் அடங்காதோ அச்சமயமே மிகச்சிறந்த சமயமாமெனத் துணிந்து தடையறக் கூறலாம். சமயங்களின் வன்மை மென்மை காண விரும்புவோர் இவ்வழியைக் கைக்கொள்ளக்கடவர் என்று சிவஞான சித்தி என்னும் சைவநூல்

“ஒதுசமயங்கள் பொருளுணருநூல்க

ளொன்றோடொன்றொவ்வாம லுளபலவுமிவற்றுள்
யாது சமயம் பொருணூல் யாதிங்கென்னி

லிதுவாகு மதுவல்ல வெனும் பிணக்க துன்றி
நீதியிடு லிவையெல்லா மோரிடத்தேகாண

நிற்ப தியானோரு சமயமதுசமயம் பொருணூல்”

என நமக்கு விளக்குகின்றது. இங்ஙனம் வேறு எந்தச் சமயமும் மெய்ப்பொருள் காணும் வழியை உணர்த்தவில்லை.

அறிவின்மிக்க பெரியோர்களே! பொன்னின் மாற்றை யறி தற்கு உறை கற்போலச் சமயங்களின் தாரதம்மியத்தைத் தெரி தற்குத் தக்கதோர் கருவியை நும்கையில் எடுத்து நீட்டி “இத னாற் சமயங்களை அளந்தறிதீர்” என அளிக்கும் சைவத்தின் பெருந்தகைமையைக் கண்டீர்களா? மற்றொரு விசேடமும் உயர்ந்த சமயத்திற்கியல்பாகும் என மேற்கவி விளக்குகின்றது. “இது வாகும் அது வல்லவெனும் பிணக்கத்தின்று” அது, எல்லாச்சமயங் களையும் தன் சகோதர மதங்களாகக் கருணைக்கையால் தழுவவும் வேண்டும். “எமது சமயமே சாலச்சிறந்தது; இச்சமயத்தை அடைந்தாலன்றி உய்தியில்லை” எனத்தருக்கிக்கூறலைச் சைவம் கண்டிக்கின்றது. அதன் பீடிகையே, ஒரு சமயத்தையும் குறை கூறப்படாதென்பதாம். அநாதியே பாசப்பிணிப்பாற் கட்டுண்ட வுயிர்கட்கு, மாயையால் ஆண்டவன் ததுகரணபுவன போகங்களை அளித்து, நாளடைவில் பாசநீக்கம் உண்டாகுமாறு வளர்க்கின்றா னாதலின், அவ்வுயிர்களின் பக்குவத்திற்கேற்ப ஒவ்வொரு கீழ்த் தரச் சமயங்களைப்பற்றி மேனோக்கிச் செல்லவேண்டி யிருத்த லாக் வேண்டியதும் வேண்டற்பாலனவே என்பது சைவநூலின் பெருமை வாய்ந்த நன்னோக்கம். யார் யார் எந்தக் கடவுளை எவ்வகையில் வழிபடினும் அனைத்துயிர்க்கும் பதியாவான் ஒரு வனே யாகலான் அவனை வழிபட்டதேயாகும் என இணக்கிக் கூறுவது சைவம் ஒன்றே.

“யாதொரு தெய்வங்கொண்டரத் தெய்வமாகி யாங்கே
மாதொருபாகனார் தாம்வருவர்”

என்னும் திருவாக்கை ஊன்றி நினைமின்.

மேற்கூறியவாறு எல்லாச் சமயவுண்மைகளும் சைவசமயம் ஒன்றின்கண்ணே அடங்கிக் கிடப்பதை நோக்கியே, அருளுருவப் பெரியோர்கள்

“அறுவகைச்சமயத்தோர்க்கும் அவ்வவர் பொருளாய்
வேருங்குறியது வுடைத்தாய்”

எனவும்

“ஆறென்றிய சமயங்களினவர்க்குப்பகுதி

வேறென்றிலாதன—”

எனவும்,

“விரிவிலா அறிவினார்கள் வேறெருசமயஞ் செய்தே

எரிவினாற் சொன்னாரேனும் எம்பிராற்கேற்றதாகும்” எனவும்,

“கூவலாமை குரை கடலாமையைக்

கூவலோடொக்கு மோகடலென்றல் போற்

பாவகாரிகள் பார்ப்பரி தென்பாரற்

றேவ தேவன் சிவன் பெருந்தன்மையே”

எனவும்,

“வேறுபடு சமயமெலாம் புகுந்து பார்க்கின்

விளங்கு பரம்பொருளே! நின்வினையாட்டு”

எனவும் விளம்புவாராயினர்.

இனி, சமயவாதிகள் கூறும் பொருட்கள் சைவத்துள் எங்ஙனம் அடங்கிக்கிடக்கின்றன என்பதைப்பற்றிச் சிலகூறுவோம். “காட்சிக்கெய்தாதன இல்பொருட்களே. அழகிய மடவாருடன் கூடி இன்பம் துகர்ந்து மகிழ்தலே கைகண்ட வீடு பேறு” என்னும் உலகாயத மதத்தை ஒருப்பட்டு, இல்லறம் நடாத்தினும் வீடுபேறெய்தலாம் என்பது சைவத்தின் சம்மதமே. சிவபிரான் திருவருளடைந்த நாயன்மார்களில் இளையான்குடிமாறனார், அமர்நீதியார் முதலாய பலர் இல்லறநெறியில் ஒழுகியவர்களே. “தன்னலங்கருதாது பிறர்க்கெனவாமும் அறநெறியே விழுமியது,” என்பது பௌத்தம். யாவர், தம்பாலுள்ளவற்றில் எதனைக்கேட்பினும் உவந்தளித்தலை மேற்கொண்ட இயற்பகையார் முதலிய மெய்யன்பர்களும் சைவத்திற்பலரே. “தவநெறியோடு உயிர்க்கருள் பூண வேண்டும்” என்பது சமண சமயம். சைவத்தில் துறவு நெறியும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பெருமூலைக்குறும்பநாயனார் போன்றார் இந்நெறிக்கணிந்து வீடுபேறு பெற்றவர்களாவர். “கருமம் ஒன்றே பயனளிப்பதாகலின் அதனைவிடாதியற்றல் வேண்டும் என்பது மீமாம்ச மதம். சைவம், கருமத்தை விலக்கவேண்டுமென யாண்டுங்கூறவில்லை. பெரிய புராணத்துட்கூறப்பெற்ற நாயன்மார்கள் பலரும் நல்வினைகளை நாளும் செய்தவர்களேயாவர். “இயமம் நியமமாதி எண்வகையுறுப் பிணையுடைய யோக நெறிக்கட்சென்று சமாதி நிலையடைதலே வீடுபேறு” என்பது யோகமதம். இச்சமயப் பொருளும், சைவத்தாற்

றமுவப்பட்டதே. திருமூலர் இவ்யோக நெறியிற் றலைப்பட்டுச் சிவபிரான் றிருவடி யடைந்தவரேயாவர். “காணும் பொருட்க ளனைத்தும் பிரமத்தோடு அபேதமாய்க்கலந்தமாயையின் செயலா கிய பொய்த் தோற்றமே. பிரமத்தைத்தவிர வேறு பொரு ளிலது. ஆதலின் நான் பிரமமெனக்கருதும் சோகம்பாவனையே வீடுதரவல்லது” என்னும் ஏகான்மவாதம். சைவத்தினும், “சென்று சென்றனுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றும்” தன்மை உடன்பாடு பெற்றுள்ளது. “அவனேதானேயாகிய அந்நெறி” என்னும் ஞான நூற்றுரிபுமிதுவே.

“விண்டு முதலிய பலகடவுளர்களை அன்புபெருக வழிபடல் வேண்டும்” என்னும் பாஞ்சராத்திரமுதலிய பலசமயங்கள். ஆம், சைவத்தும், ஏனையவழிகளினும் அன்பால் இறைவனை அடைத் தலே மேல் எனப் பெரிதும் விதந்து கூறப்பட்டிருக்கின்றது. “அயரா அன்பின் அரன் கழல் செலும்” மார்க்கம் சைவத்தில் மிகச்சிறப்பித்துப் பாராட்டப்படுகின்றது.

‘சூரியனாகிய ஒரு தேவனை அறிந்து கொண்டாற்போதும்’ என்னும் பிரமஞானசமாஜநெறி. இதுவும் சைவத்திற்காணப் பட்டதே. ‘அருக்கனாவான் அரனுருவல்லனோ?’ என்பர் நமது ஆளு டைய அரசர். இவ்வாறே எத்துணைச்சமயங்களின் நுண்பொ ருட்களை நோக்கினும் அவையனைத்தும் சைவமென்னும் பாற் கட லிற் சிறுதிவலையாக அடங்கிக்கிடத்தல் காணப்படும்.

அங்ஙனமாயின், எல்லாமதங்களின் பொருட்களும் ஒன்றிய கலப்பு மதம்தான் சைவமோ! என்று எண்ணுதீர்கள்.

“பெரியது சிறியதில் அடங்காது” எனமேற் சொல்லப்பட்ட உதாரணத்தை நினைவு கூருங்கள். “அறுவகைச் சமயத்தோர் க்கும் அவ்வவர் பொருளாய்” என்றதனோடமையாது “வேறு ங்குறியது வுடைத்தாய்” என்று குறிப்பிட்டருளிய திருவாக் கையும் சிந்தியுங்கள். தாயுமானவரும், “இப்பரிசாம்சமயமுமாய ல்லவாகி” என்று குறித்தோதினர். கேவலாத்வைதம், துவை தம், விசிட்டாத்வைதம் என ஜீவ, பரங்களின் முயக்கத்தை

நிர்ணயிக்கும் ஏனைய மதங்களின் வழிச்செல்லாது சுத்தாத்வைத நிலையை அருமையாக எடுத்துரைக்கும் விசேடம், சைவத்தின் தனிப்பெருமை பென்றுரைமின். ஒவ்வொருசமய சாரங்கனையும் சுவைத்தறிந்தபின்னரே சைவத்தின் சார்பில் உயிர்கள் தலைப்படும். இதனையே.

“புறச்சமய நெறிநின்றும் அகச்சமயம் புக்கும்

புகன்மிருதி வழியுழன்றும் புகலுமாச்சிரம

வறத்துறைக ளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து

மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித்துஞ்

சிற்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தும் வேதச்

சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றாற் சைவத்

திறத்தடைவ ரிதிற்சரியை கிரியா யோகஞ்

செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்.”

எனக்கூறியதும் காண்க. இதனால் எல்லாச்சமயங்களும் அந்நெறி தவறாது ஒழுக்குவாரைப் பையப்பைய மேனிலைக்கட்செலுத்தும் உபகாரமுடையனவாதலின் அவையனைத்தும் வேண்டற்பாலன வென்பது பெற்றும்.

பெருந்தகையன்பர்காள்!

சைவர்களாகிய நாம் எச்சமயத்தினையும் இகழலாகாது. எத்தெய்வவுருவத்திலுறைபவனும் ஒருவனாகிய பசுபதியே. முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப்பழம் பொருளாய்ப் பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியகை விளங்கும் இறைவனைக் குறிக் கொண்ட சைவசமயம், பிற்காலத்தில் ஆக்கப்படும் புதுச்சமயங்கள் எத்தனை தோன்றினும் தன் உண்மையொளியை அவற்றினும் வீசி என்றும் நின்று நன்று நிலவுமெனக்கருதி மகிழும். ஒப்புயர்வற்ற இச்சமயம், ஒரு தேசத்தையோ ஒரு ஜாதியையோ ஆண் பெண் என்னும்பாலில் ஒரு பாலாரையோ வரையறுத்துரிமைபூண்டதன்று. எல்லா நாட்டிற்கும் எல்லாக்குலத்திற்கும் எல்லாச்சமய ஆண் பெண்கட்கும் பொதுப்பட நிற்பது.

“மௌனமோலி அயர்வறச் சென்னியில் வைத்திராசாங்கத்தில் அமர்ந்தது வைதிகசைவம் அழகிது” என்றவாறு எல்லா

வுலகங்களையும் தானே ஆள்கின்றதகைமையது. இக்கருத்தை இன்னும் சற்று விளக்கலாம். எல்லாச் சமயங்களும், உயிர்கள் நீங்காத இன்பத்தை நுகரும் வழியைக்காட்ட எழுந்தனவேயன்றி வேறில்லை. நமது உலக அநுபவத்தில் இன்பந்தோன்றுவது, அன்புமிகுந்தவிடத்தே என்பது கண்கூடு. அன்புள்ள வழியெல்லாம் இன்பமிகுவதும், அன்பில் வழியெல்லாம் துன்பந்தொடர்வதும் யாண்டும் மாறாத நியதம். ஆகவே அவ்வன்பு மயமே கடவுள். அன்பின் முதிர்வாகிய அருளே சத்தி. சிவமும் சத்தியும் பிரிப்பற நிற்பவர், எனச் சைவம் கூறுவதால் அது அன்பையும் அருளையும் மேற்கொண்டு நிற்பது என்பது பெற்றும். எவ்வுலகத்தில் எவரே அன்பையும் அருளையும் வெறுப்பவர்? ஒருவருமில்லரன்றோ. இவ்வாற்றால், உலகம் அனைத்தும் சைவத்தின் மேதக்க குறிக்கோளைப்பாராட்டுகின்றமை தெளியப்பட்டது.

‘சைவத்திற்கு எச்சமயமும் புறம்பன்று’ என மேலே கூறியதனையே வலியுறுத்து அருட்பெருவள்ளற்பெருமானாகிய நமது இராமலிங்க அடிகள், பின்வருமாறு கூறுகின்றனர்.

சிவபெருமானை நாயகனாகக்கொண்ட கற்புடைய ஓர் தலைவியை நோக்கி அவளது உயிர்த்தோழி, அம்மா! நின் கணவனார் பெயர் யாது? எனவினாவ, அத்தலைவி, என் கணவனார் அருகர், புத்தர், பிரமன் நாராயணன், சிவம், சத்தி, சதாசிவம், பரம், பிரமம், பரப்பிரமம், சுத்தப்பிரமம், துரியநிறைவு, சுத்தசிவம் எனப் பற்பல நாமங்களைப் புனைவாராயினும் இப்பெயர்களுெல்லாம் உண்மையினவாகா ஒரு சித்துப்போல்வன்” என மொழிந்தன ளாக, அதுகேட்ட தோழி, உனது நாதனார், சிவனாக நீ சைவச் சார்புடையதாக இருந்தும் சைவத்திற்குப் புறமாகிய அருகர், புத்தர், பெயர்களைக்கூட அவர்க்கேற்றிக் கூறுதலென்னே என மீட்டும்வினவா நிற்ப, அதற்குத்தலைவி, எனது நாயகனுக்கு இப்பெயர்களேயல்ல இனிப் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்படும் தெய்வங்களுக்கு எதிர்காலத்தில் வழங்க விருக்கும் பெயர்கள் பலவும் பொருந்தும். பித்தன் என்னும் இழிபெயரையும் கொண்டவர்க்கு எப்பெயர்தான் பொருந்தாது? அம்மட்டோ உன்பெயரும் என்

பேயரும், மற்று எல்லாவுயிர்களுக்கும் இடப்பட்டு வழங்கும் பேயரும் அவரது திருப்பெயர்களேயாகும். இவ்வுண்மை அவர் செய்யும் ஞான நடன வுண்மை தெளியப்படும் பக்குவதசையில் தெற்றென விளங்கும் என விடையிறுத்தனள் என்னும் பொருள் பொதிந்த

பெருகிய பேரருளுடையா ரம்பலத்தே நடிக்கும்

பெருந்தகையென் கணவர்திருப் பேர்புகலென் கின்றாய்
அருகர் புத்தராதி யென்பே நயனென்பே ஞார

யணனென்பே னரனென்பே னாதிசிவமென்பேன்
பரவு சதா சிவமென்பேன் சத்திசிவ மென்பேன்

பரமென்பேன் பிரமமென்பேன் பரப்பிரம மென்பேன்
அருவுசுத்தப் பிரம மென்பேன் ஆரியநிறை வென்பேன்

சுத்தசிவ மென்பணியை சித்துவினையாட்டே.

சிற்பையில் நடிக்கின்ற நாயகனார் தமக்குச்

சேர்ந்தபுறச் சீமயப்பேர் பொருந்துவதோ வென்றாய்
பிற்சமயத் தார் பெயரு மவீர்பெயரே கண்டாய்

பித்தரென்றே பேர்படைத்தார்க் கெப்பெய ரொவ்வாதோ
அச்சமயத் தேவர்மட்டோ நின்பெய ரென்பெயரு

மவர்பெயரே யெவ்வுயிரின் பெயருமவர் பெயரே

சிற்பையி லென்கணவர் செய்யு மொருஞானத்

திருக்கூத்துக் கண்டளவே தெளியுமிது தோழி.

என்னும் பாக்களை அருள்கின்றார்.

சைவ சமயம் எல்லாச் சமயங்களையும் தடையறத் தழுவுகின்ற
தாயின் அஃது செய்கையில் அநுஷ்டித்துக் காட்டப்படுகின்றதா?
என்னும் கேள்விக்கு, நமது தாயுமானப்பெருமானார்

சன்மார்க்க ஞானமதின் பொருளும் வீறு

சமயசங்கே தப்பொருளுந் தானென் றாகப்

பன்மார்க்க நெறியினிலுங் கண்ட தில்லை

பகர்வரிய தில்லைமன்றுட் பார்த்தபோ தங்

கென்மார்க்கமிருக்கு தெல்லாம் வெளியே யென்ன

எச்சமயத் தவர்களுமவந் திறைஞ்சா நிற்பார்

கண்மார்க்க நெஞ்சமுள்ள வெனக்குந் தானே
கண்டவுட னுனந்தங் காண்டலாகும்.

என விடை கூறுவதை நோக்குங்கள்.

ஒரு சமயத்தினர் வணங்கற்குரிய கடவுட்குறியீடு, வேறொரு சமயத்தினர்க்குப் பொருந்தாதாகலின், யாதொரு குறியீடுமில்லாத வெட்டவெளியைக் கடவுளாகக்கொண்டு எச்சமயத்தினருந் தடையற வணங்க வழிகாட்டுவது தில்லையம்பலத்து மூலட்டான விசேடமாம் என்று கூறி, இவ்வாறு எந்தச்சமயமேனும் அதுஷ்டிக் கின்றதா? என வியக்கின்றார்.

திருத்தொண்டர் புராணத்தில் குறிக்கப்படும் சைவ முதல்வராய நாயன்மார்களில், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், திருநாளைப் போவார் இவர்கள் தீண்டாவருணத்தர்களன்றோ? காரைக்காலம் மையார், மங்கையர்க்கரசியார் இவர்கள் பெண்பாலர்களல்லரோ? சாக்கிய நாயனார் சமணசமயத்தினரல்லரா? இந்நாட்டினரேயன்றி வேறெந்நாட்டினராயினும் சைவ சமயப்பொருளை மேற்கொண்டொழுகுவோராயின், அவர்களையும் வழிபடல் கருதியே அப்பா லுமடிச்சார்ந்தார் ஏன்னும் தொகையடியாராகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாற்றால் சைவசமயம் எவர்க்கும்பொதுவான் உரிமையுடையதென்று தெளியப்படும். இத்துணையும் கூறியவற்றால் சைவத்தின் நிகரற்றபெருமை ஒரு சிறிது விளக்கப்பட்டது.

அருட்சேல்வர்காள் !

சைவத்தின் இத்தகைய மேம்பாட்டை மெய்பெற வுணர்ந்தன்றோ

“உவலைச்சமயங்க ளொவ்வாத சாத்திரமாஞ்

சவலைக்கடலுளஞய்க் கிடந்து தடுமாறுங்

கவலைக்கெடுத்து”

என்றும்,

புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற் பல் சமயம்

தத்தம் மதங்களிற் றட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்ப

என்றும்,

“அத்தேவர் தேவ ரவர்தேவரென் றிங்கள்

பொய்த்தேவுபேசிப் புலம்புகின்ற பூதலத்தே

பற்றேது மில்லாதென் பற்றறநான் பற்றினின்ற

மெய்த்தேவர் தேவுக்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ”
எனவும் மணிவாசகப் பெருமானார் அருள்வராயினர்.

“பேயன்ன புறச்சமயப் பிணக்க நூல் நெறியனைத்தும் பிழையே
யன்றி வாயன்மை தெளிந்து சைவசித்தாந்த நெறிதேறி” என
நமது மாபாட்டியகாரரும் கூறுவாராயினர்.

“சைவசமயமே சமயம்”

“சைவமாம் சமயஞ்சாரும் ஊழ்பெறலரிது”

“சைவத்தின் மேற்சமயம் வேறிலே யதிற்சார் சிவமாம்
தெய்வத்தின் மேற்றெய்வமில்” எனக்கூறுவனமுற்றும்
இச்சமயப் பெருமைக்கேற்றுகுமென்க.

எத்துணை கூறினும் அமையாப் புகழ்ச்சியையுடைய சைவச்
சிறப்பினுள் ஒரு சிறிது கூறினேம். இனி, இச்சமயத்தைப் பிற
சமயிகள் தழுவுமாறும் கூறி இக்கட்டுரையை முடிப்போமாக.

சிவபெருமானார் இடப்பக்கத்தே நாராயணனையுடையார் என்
னும் சைவக்கருத்தைத் தழுவியே வைணவசமயமும்,

“பிறைதங்கு சடையானை வலத்தேவைத்து” என்றும்

“வலத்தினன் திரிபுரமெரித்தவன்” என்றும் (திருவாய்மொழி)

உடன்படுகின்றது. சிவபெருமானுக்கிடப்பக்கத்தில் நாராயண
னிருப்பின், நாராயணனுக்கு வலப்புறத்தில் சிவபிரானுள்ளா
ரென்பது தேற்றமே.

சமணமத காவ்யமாகிய சிந்தாமணியில் “போகமீன்ற புண்
ணியன்” எனச் சிவபெருமானைக் கூறியிருப்பதும், புத்த நூலாகிய
மணிமேகலையில், “துதல்விழிநாட்டத் திறையோன்முதலாப் பதி
வாழ் சதுக்கத்துப் பூதமீராக” எனச் சிவனுக்கே முதன்மைகூறப்
படுவதும் ஈண்டு கருதத்தக்கது. ஏகான்மவாத நூலாகிய பிர
போத சந்திரோதயத்தில் எல்லாமதங்களையும் வென்று தன்
மதத்தை நாட்டும் பிரபோதன் சைவசித்தாந்தியை நோக்கி “நீர்
கூறியவனைத்தும் நன்று. சிவன் வேறு பிரமம் வேறு என்னும்
பிணக்கறல் வேண்டு” மெனக் கூறித் தன் மதத்திற்கு அடுத்த மத
மாகக் கோடலும் நோக்குக.

சைவசீலர்களே !

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் சமயங்கள் எழுந்த நோக்கம் ஈதென்றும், எல்லோரும் சமயங்களில் ஏதேனுமொன்றை மேற்கொள்ள வேண்டியவர்களே என்றும், ஒவ்வொரு சமயத்தினும் சிலவுண்மைகளுளவென்றும், சமயங்களின் பெருமை சிறுமைகளை அளந்தறியுங் கருவியிது என்றும், உயரியதோர் சமயம் ஏனைச்சமயங்களை இகழாது தழுவுதல் வேண்டுமென்றும், அங்ஙனம் தழுவுவது சைவசமயம் ஒன்றேயென்றும், எல்லாச்சமயங்களின் சாரப்பொருட்களைத்தும் சைவத்தில் இவ்வாறு அடக்கப்பட்டிருக்கின்றதென்றும், சைவத்துட்கூறும் சுத்தாத்வைதம் வேறெம்மதத்தினும் அடங்கிற்றில்லை என்றும், எல்லாவகைச் சமயங்களும் உயிர்க்குறுதி பயக்கும் உபகாரமுடையனவேயென்றும், சைவ சமயம் எவர்க்கும் பொதுவான உரிமைத்தேயன்றிச் சிலர்க்குரித்தென வரையறுத்தமைக்கப்பட்டதன் றென்றும், சைவத்தின் குறிக்கோளை எவருமறுக்கமுடியாதென்றும், எல்லாச்சமயங்களையும் சைவம் தழுவுமென்பது சொல்லளவன்று செய்கையினும் வைத்துக்காட்டப்படுமென்றும், இத்தகைப் பெருமையினும் சைவசமயத்தை அறிஞர்கள் பலபடப் பாராட்டியுள்ளார்களென்றும், பிறசமயங்களும் சைவக்கருத்தைத் தழுவி யுள்ளதென்றும் ஓராற்றால் முடித்துக் காட்டப்பட்டது.

குற்றங்களைக—குணம்கொள்க

திருச்சிற்றம்பலம்.

தாயுமானவர்.

செப்பரிய சமயநெறி யெல்லாந் தன் றன்
றெய்வமே தெய்வமெனுஞ் செயற்கை யான
வப்பரிசா ளருமஃதே பிடித்தா லிப்பா
லடுத்ததந்நூல் களும்விரித்தே யனுமா னாதி
யொப்பவிரித் துரைப்பரிங்நன் பொய்மெய் யென்ன
வொன்றிலையொன் றெனப்பார்ப்ப தொவ்வா தார்க்கு
மிப்பரிசாஞ் சமயமுமா யல்ல வாகி
யாதுசம யமும்வணங்கு மியல்பதாகி.

இயல்பென் றுந் திரியாம லியம மாதி
யெண்குணமுங் காட்டியன்பா லின்ப மாகிப்
பயனருளப் பொருள்கள்பரி வார மாகிப்
பண்புறவுஞ் சௌபான பக்ஷங் காட்டி
மயலறுமந் திரஞ்சிகைச் சோதி டாதி
மற்றங்க நூல்வணங்க மெளன மோலி
யயர்வறச்சென் னியில்வைத்து ராசாங் கத்தி
லமர்ந்ததுவை திகைசைவ மழகி தந்தோ.

அந்தோவீ ததிசயமிச் சமயம் போலின்
றறிஞரெல்லா நடுவறிய வணிமா வா தீ
வந்தாடித் திரிபவர்க்கும் பேசா மோனம்
வைத்திருந்த மா தவர்க்கு மற்று மற்று
மிந்தராதி போகநலம் பெற்ற பேர்க்கு
மிதுவன்றித் தாயகம்வே றில்லை யில்லை
சந்தான கற்பகம்போ லருளைக் காட்டத்
தக்கநெறி யிந்நெறியே தான்சன் மார்க்கம்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் வாழ்த்து.

 றறவாழச் செய்யசிவா கமம்வாழச் சிறந்து நாளும்
வேதாந்த சித்தாந்த நெறிவாழப் பெரியோர் வாழக்
கூத்த பொழிலுடுத்த காழிநகர் வாழவருங் கருணை வாழ்வே
யேர்பூத்த நின்னடிப்போ தென்னும்பூத் திடவிரங்கா யெம்பி ரானே. (1)

எம்பிரா னின்னடிக்கே பேரன்பு வாழ்த்திடுமென் றெண்ணி யெண்ணி
வெம்புமெனைக் கண்பார்த்துக் கருணைபுரிந் திலையென்னே வேத நான்கு
மும்பர்முனி வோரெவரும் வாழ்த்தியடி பணிந்தேத்து மொளியேயென்னை
நம்பியபின் கைவிடுதன் ஞாயமோ காழிவளர் ஞான மூர்த்தீ. (2)

மூர்த்திகளி னாலாவ தாகவுனை வேதங்கண் முழங்க லாலே
கீர்த்திபெறு முனையன் றி வாழ்த்தலெவ னாயெனென் கிறிகள் யாவும்
பேர்த்தெறியுஞ் சம்பந்தப் பெருமானே மெய்ஞ்ஞானப் பெரியர் சூழ்ந்து
நாத்துதிகள் கூறிமகிழ்ந் தேத்திவழி படுமெங்கள் ஞான வாழ்வே. (3)

ஞானநிலையாவர்க்கு மரிதரிதென் றருமறைக ணவிலு முண்மை
தானறியார் மெய்ஞ்ஞானந் தாமெய்தி ஞர்போன்றே சாற்றி நானு
மூனமே புரிந்தழிவா ருன்னருமை யெங்கேகண் டிவப்பா ருள்ளே
தேனெனச் சேர்ந் தினிக்குமருட் காழியவென் னாடுவெந் தேவ தேவே. (4)

உலகமெலாந் தொழமன் று ளொப்பினடங் குயிற்றுமுமை கேள்வ னுண்மை
யிலகவெமக் கருண்மாரி பொழிமுகிலேயின்பநிலை யேழை யேனுக்
கலகிவ் பெருங் கருணையினு ளளித்தாய்நின் னருட்பெருமை யாரே கண்டு
சொலற்குரியார் வணிகனுயிர் மருகலின் றழைத்தருளுஞ் சருதி வாழ்வே

வாழ்வதரு முனைவாழ்த்தி வழிபடாக் கொடியவீனை வழங்க லாலே
யாழ்பிறவிக் கடலழுந்தி யழுகின்றே னீர்மாய மகற்றா யென்னே
யூழ்வலியே லென் செய்வே னுடையாயுன் பொன்னருளை யதவு கண்டாய்
தாழ்வகல்பாண்டியனைச் சரத்தினின் மீட்டாண்டருளுஞ் சாந்தத் தேவே

தேவேசெந் கனகவரைச் சிலையான்பா லூட்டவுளந் திகழு நிற்பான்
மாவேத வாய்மைதவழ் சிவஞான மணமொன்றே மணக்குங் கண்டாய்
பூவேறி மால்காணப் புண்ணியனார்க் குபதேசம் புகலு மெங்கள்
கோவேசெந் நின்றாயுன் குணப்பெருமை யெவ்வறிந்து கூறு வாரே. (7)

எந்தையே திருஞான சம்பந்த ரிதியேயென் றேத்து மன்பர்
தந்தையே காழிமுதற் றலத்துறையுஞ் சிவனார்க்குத் தக்க வாரே
சந்தமார் பதிகங்கள் சமைத்துலக முய்தரவே சாரச் செய்தாய்
சிந்தவே மலம்போக்கிச் செம்பொருளெந் கருளாயெஞ் செல்வத் தேவே.

செல்வமுனை யன்றியுள தாகவுளத் தொருபோதுஞ் சிந்தியே னென்
கல்வீதரும் பயனாகக் கண்டமணிக் குன்றேயென் கண்ணே பாழ்த்த
தொல்வினைமாய் தரநாளாந் தொழுகின்றேன் பாண்டியனைத் துரிசு மாற்றி
யல்லல்செட வாண்டாயுன் னருளிருந்த பரிசென்னே யன்பர் கோவே.

அன்பர்மனங் களிதூங்க வமர்ந்தருளு மணிக்குன்றே யரசே யென்னைத்
துன்பமெனும் பவக்கடனின் றெடுத்தாள விசைந்திலையோ சருதி நான்கு
மின்பநிலை யேகருணை வாழ்வேயென் றினிதேத்து மேந்த லேநின்
பொன்புரையுந் திருமேனி யெழில்காட்டாய் புகலிவளர் பொருவில் சீரே.

இஃது “வைதீக சைவசித்தாந்த சண்டமாநதம்”
ஸ்ரீ ஸ்ரீ து. கோமகந்தர நாயகரவர்கள் இயற்றியது.